

Szeretettel köszöntöm az ünnepelteket és az őket ünneplőket!

Igen, másként élem át ezt az egészet, mert senkit sem hagy hidegen az a gondolat, hogy 43 ügyes diák élete egy új lépcsőfokára lép, de most ez az érzés, többszöri minőségem miatt, hatványozódik. Tisztán emlékszem az iskolában eltöltött első napjaitokra, amikor a tanító bácsi és a tanító néni kivezetett az első udvar közepén elhelyezett kisszékekhez, amikor negyedikben a két osztály egyként dolgozott egy egész évig, majd ötödik elején újra ketté váltatok. Ugyanolyan tiszta emlékek, mint az, hogy néhány hete matekórán a B-ben nyolc emberrel tudtam dolgozni, mert a többi nem volt hajlandó házit írni, vagy hogy az A-ban órák után a tanterem úgy nézett ki, mint egy almafeldolgozó üzem. De még nagyon eleven az az érzés is, hogy bármikor volt szükség egy-egy rövidebb vagy hosszabb műsorra, csak „csettintettünk”, és máris a színpadon voltak a néptáncosok, a zumbások, a szavalók. Ígérem, ezt a jövőben is gyakorolni fogjátok.

De mi is történt veletek az elmúlt nyolc évben?

A biológusok szerint 7 évenként kicserélődik minden atomunk. Anyagi értelemben teljesen más emberek leszünk. Így más emberek lettetek ti is a nyolc év alatt. A pszichológusok ehhez hozzáteszik, hogy 12–16 éves korunk között változunk a legtöbbet. Szélsőséges vélemények szerint, amit ebben az időszakban nem tanultunk meg, azt már sosem fogjuk tudni. (Ez viszont nagy probléma, mert Pitagorász tételével egyeseknek még mindig gondja akad!...) Nem kevés változáson estünk át, estetek át az elmúlt években.

Mindennek a legnagyobb értéke, a legmaradandóbb élménye az, hogy együtt töltöttétek a napjaitokat, és ezáltal személyes életetek, emberi történetetek közössé vált. Ennek a közös történetnek mi, tanárok és szülők is részesei lettünk, bár sokszor szerettétek volna, ha valamivel távolabb vagyunk, vagy egyáltalán nem is foglalkozunk veletek.

Közös történetet írtunk, ami csak a miénk. Megírtuk munkával, sok-sok küszködéssel, csalódással, ugyanakkor szívbeli örömmel, ragyogó sikerekkel, s hála Istennek, nemegyszer humorral is. Eközben átértük azt, hogy ***együtt élni nem mindig könnyű, de érdemes***. A történet közös, de mindannyian máshogy olvassuk. Máshogy olvastuk, amikor történt, máshogy olvassuk most, és máshogy fogjuk olvasni néhány év múlva.

Remélem, hogy a sok képlet, értelmezés, vegyjel, igeragozás mellett nem csak azt tanultátok meg, hogy a B-sek hangoskodása egyenesen arányos a titkár nő hangmagasságával, az A-sok szemétkupaca pedig a tanárok idegfeszültségével, hanem azt is, hogy az idő önmagában semmit sem ér, csak akkor válik jelentőssé és

értékessé, amikor tartalommal töltjük meg. Néhány év múlva, amikor emlékeitek között kutatva rátaláltok ballagó tarisznyátokra, rádöbbenetek majd, hogy a tartalommal megtöltött idővel utatokon tovább vándorolva mindig többek és többek lesztek.

Mi, tanárok odaadtunk mindent, amit csak adni tudtunk, s Ti befogadtatok mindent, amit be tudtatok fogadni. Lehetett volna többet? Csinálhattuk volna jobban mi, tanárok és Ti, diákok? Biztosan! Hibáztunk? Nemegyszer! De felálltunk és ezután is fel fogunk állni, akárhányszor elesünk. Úgy gondolom, a többség jól dolgozott, néhányan kiválóan, mindenki számára példamutatóan. De néhányan tehettek volna többet is, ezen már kár töprengenünk. A múlt már elesett hatalmunkból. A jövő a tiétek. A történet kész: rövidesen véget ér. Új történetekbe kezdünk bele, új szereplőkkel, új távlatokkal és új lehetőségekkel.

Mi, szülők, barátok, hozzátartozók tudjuk, hogy a mai napig mennyi mindent tettünk az itt álló fiatalok boldogulásáért. Álljunk meg egy pillanatra a mindennapi munka rohanásában és gondoljunk vissza az utóbbi évekre, azokra az áldozatokra, amiket vállaltunk értük. Most egy olyan időszak következik, amikor a küzdelmeket egyre önállóbban kell megvívniuk, de ne feledjük, még nagyon sokszor támogatásra szorulnak az élet nehézségeinek leküzdésében, és nekünk segítő kezet kell nyújtanunk. Még nehezebb munkánk lesz, mert most már nem segíthetünk olyan nyíltan, de azért jó, ha mi is ott vagyunk valahol a háttérben.

Úgy érzem, hogy abban, amilyenek lettek ezek a fiatalok, és amilyen lesz az életük, közös a felelősségünk. Közös a szülőknek, tanároknak, mindnyájunknak. Segítsük tehát Őket abban, hogy a maguk elé kitűzött célokat el tudják érni.

Spier Tünde,
aligazgató